

vilde rase mod Marinen det Bedste, jeg kunde. Det er slet ikke min Hensigt. Det har været min Pligt at paatale den Mangel paa Opfyldelse af Finantsloven, som gav sig klart tilkjende ved Regnskabet for Finantsaaret 1866—67; det har været min Pligt at blotte de Mangler i Marinens Bestyrelse og Bærstets Drift, som der ere komne tilsyne. Det har jeg gjort, og hvad der i den Henseende er kommet frem fra min Side, har jeg givet med al den Styrke, hvortil jeg troer, at der var Foranledning, men jeg har paa ingen Maade overseet, at den ærede Marineminister der paatog sig Forsvaret for Noget, som ikke han havde gjort, og at hans Stilling til Sagen derfor var ganske eiendommelig. En af de Mangler, som der dengang var at paatale med Hensyn til Marinens Virksomhed, var netop den, at man ikke i Gjærningen holdt, hvad man lovede, naar man krævede Bevilningerne. Nu seer jeg idag, at den ærede Marineminister har stillet sig paa en heelt anden Maade; han har vurderet Bærstets Kræfter, dets Evne til at bygge flere store Skibe paa en ganske anden Maade, end det ffete tidligere, og det, troer jeg, er rigtigt, og derfor vil jeg gjentagende takke den ærede Marineminister. — Da jeg har faaet Ordet, maa jeg dog med Hensyn til, at den samme ærede Landsstingsmand begyndte med den sunde Fornuft og dernæst til Slutning kom til Vogtten, tillade mig en eneste kort Bemærkning. Det ærede Medlem udtalte med Pantserbygningen Nr. 54 for Die, at af, hvad der er, kan man ikke slutte til, hvad der kan skee. Jeg vil blot bemærke, at i den Henseende er det ærede Medlem ikke i Overensstemmelse med en gammel, og jeg troer almindelig anerkjendt, logisk Regel: *Ab esse ad posse valet consequentia.*

Krieger: Jeg agter at stemme for det Forslag, der er stillet, og ønsker med et Par Ord at udtale, hvorfor jeg gjør det. Men allerførst maa jeg sige, at jeg ikke for Alvor kan troe, at der virkelig skulde være noget Dyrk ved dette Spørgsmaal, som skulde kunne øve nogen væsentlig Indflydelse. Jeg kan ikke troe Andet, end at her idetmindste maae vi

staae frit ved Afgjørelsen af, om vi i denne Sag ville vedtage en Forandring i Finantsloven eller ikke. Det har været mig svært at forstaae, at Regjeringen har lagt saamegen Vægt paa, at Finantsloven ikke bliver forandret i de Punkter, som jeg kunde anfage for at være paa en eller anden Maade særdeles ømme i Folkethinget. Det har været mig svært at forstaae, at Regjeringen f. Ex. har troet det rigtigt ved Theaterspørgsmaalet hellere at optage Forhandlingen ved Tillægsbevillingsloven end paa Finantsloven; men man behøver jo ikke at forstaae Alting, det kan ikke nytte at ville forstaae Alt. Her traadte Regjeringens Opfattelse mig nu saa bestemt imøde, at den gif jeg af praktiske Grunde afveien for; men der er, synes mig, en Grændse for, hvad man saaledes kan gaae afveien for uden i nogen Maade at forstaae det. Om nu og Fleertallet af Thinget har høiet sig for Regjeringens utvetydigt udtalte Mening ved Spørgsmaal, der kunde være noget ømme — og det gjaldt baade om Theaterspørgsmaalet og om Examenkommissionen —, saa fatter jeg ikke, at der kan fra Regjeringens Side være den allerfjerneste Indvending mod at tage dette Spørgsmaal ganske jævnt og simpelt og stemme efter sin Overbeviisning derom. Jeg er nødt til at begynde dermed, thi ellers er man jo bunden forud; det er, ligesom man talte i Bænker, hvis man ikke først er paa det Rene hermed. Jeg kan, som sagt, ikke troe Andet, end at Regjeringen i Virkeligheden maatte finde det ligefrem latterligt, om Noget ogsaa her vilde sige: Det maae I ikke røre ved, — her, hvor der blot er Spørgsmaal om at forelægge Folkethinget til Afgjørelse, om det ikke er saa, at under den særegne Gang, Forhandlingerne have taget, er der et Punkt, som ikke itide er blevet fremdraget, og som, hvis det var blevet fremdraget itide, muligt vilde have faaet en anden Afgjørelse, men hvor naturligtvis Landsstinget ikke har til Hensigt at fastholde en anden Afgjørelse mod Folkethingets og Regjeringens Duffe, hvis Folkethinget efter Finantslovens Tilbagekendelse atter bevilger Pengene til Drækkonerten. Jeg er vis paa, at selve Forslagsstillerne frafalde enhver yderligere Indsigelse, dersom Folkethinget, efterat have